

1706

Josep Maria Plaues

(original)

Un dinar fret

COLECCION TEATRAL
ARTURO SEDO

Comèdia en un acte

3

Personatges

Antoni 30 anys

Amorós

Merce 30 anys

Ramon 50 anys

Linchenat(?)

Isabel 10 anys

Mera Ferrandis

Moso.

Acte únic

L'escena representa ~~un~~ el salouet d'un
 pis de solter. Sobre la taula, parada, estoi
 preparat un ~~rossol~~ ^{dimon} fet. Carner, fiambles, pollastre,
 xampany... Antoni habillat amb una bata d'in-
 terior, molt elegant, va i ve per l'habitació aze-
 flant els daners detalls. Està molt nerviós. Ara, un
 toquet a la taula; ara, un a les flors; es mira
 al mirall i s'adona, amb honor, que té un gra
 al nas. Desapareix per una porta i torna amb un

pot de polvos de Tale; se u posa al nas. S'ane-
gla la cobata. Es ten els polvos amb un mosca-
dor. Pausa. Consulta el rellotge. Finalment, des-
penja el telèfon, sea fa funcionar la rodeta de
l'automàtic, i parla.

—
—
—

Antoni.- A casa el senyor Vidal? El senyor és fora;
ni ja ho sé. I la senyora? (molt content)
Ha sortit? Dir que ha sortit? Molt bé! (carrri
de to: més greu) De manera que ha sortit....
Fa gaire estona? Dos minuts? ~~deixat~~ Moltes
gràcies. (teugi l'ocular) vindrà, vindrà!
Dos minuts!... el senyor Vidal fora! (Molt alegre ;
fa uns saltets de joia ; torna al mirall : la
corbata, el gra del nas, en el moment en
que se'l torna a empolvar, sota el timbre
de la porta) Ah! , ja és aquí! (lent previ-

pitadament i al cap d'un instant, reboua; respira
 fort. Diu:) Asserirat! (Darrera cop d'ull a la cam-
 bra i se'n va a obrir, d'un pas calmo; ~~+~~ llus
 moments després, torna a entrar, acompanyat
 d'ella.

Antoni - Si sapigués l'alegria que em dona! M.
 mereix tanta felicitat!

Merce! -) Cinc pisos! Estic molt acolorada!

Antoni - Ah, l'amor, l'amor! I quins moments em
 fa viure! Si sapigués.... (carric de to) y per què
 no agafava l'ascensor?

Mercé. - No funciona. Miri començat em bat el cor.
(ell allarga la mà. ella el rebutja)

No calen comprovacions. (ell riu) De què riu,
ara?

Antoni. - De felicitat. (declamatori) La felicitat és una
cosa que fa riure!

Mercé. - Poeta! (pausa) Que patser ha sentit la porta
de l'ascensor?

Antoni. - L'he sentida aquí (pel cor) Com tot el que
em ve de vinté.

Mercé. - Sí, l'he sentit. L'ascensor funciona. El cor,
em bat d'emoió.

Antoni. - ¡ Y per què està ensoïanada ?

Mercè. - ¡ Vosté dirà ! Una senyora casada, a casa un senyor solter !

Antoni. - ¡ No té cap importància ... La vida ... L'aura ... No té cap importància ! Tot és conèixer ...

Mercè. - ¡ Això que faig és molt mal fet ...

Antoni. - ¡ (distret) És clar !

Mercè. - ¡ (sorprera) Com ?

Antoni. - ¡ Perdoni : vull dir que el que és mal fet és això de dir-me ara a mi que el que vostè fa és mal fet.

Merce'. - Per què?

Antoni. - Per que, jo l'estimo.

Merce'. - Oh!, m'estima, m'estima... Així no prova
res... Per què, ben mirat, jo també estimo al
meu marit. Y... ja ho pot veure!

Antoni. - I ja molt bé, senyora, d'estimar el seu marit.
No se'n ha d'avergonyir ^{mai} ~~mai~~ ^{des} ~~des~~ ^{de} ~~de~~ ^{seu} ~~seu~~ ^{gens} ~~gens~~.

Merce'. - Moltes gràcies. (S'aixeca. ^{examina l'habitació} ~~es mira al~~ ~~cau~~ ~~els~~
~~fronts i els detalls dels seus ulls en un dels davant~~
~~dels miralls.~~ (Es mira al mirall) No sé que tinc
avui. Un tros ~~els ulls causats~~ la cara causa-
da...

(di vaneu-me)

Antoni. - (No em faci cas de aquest mirall. Està viciat)
~~de mirar-se~~
~~mirant-se~~ a mi i, pobret, ja no sap el
 que s'hi fa...

Mercé. - ¡Vosté, s'hi mira molt al mirall?

Antoni. - ¡Sí!

Mercé. - ¡Per que sospira, ara?

Antoni. - ¡I que li agrada, ferme patir!

(Pausa llarga. No saben ben del
 que' fer ni que dir)

Mercé. - ¡Que' farem ara?

Antoni. - ¡El que vosté vulgui.

Merce' - (coqueta) No, això, no...

Antoni - He preparat aquest dinar... He dit a la cuinera
que no calia que vingues en tot el dia...
Per estar més sols...

Merce' - Ah, ah, ah!

Antoni - Un dinar d'enumerats... Caviar, fiambres, pollastre...

Merce' - Un dinar d'enumerats... Un dinar fet, vol dir

Antoni - (li ric) Que té que veure la fredor intrínseca del menjar, ni el cor... (cavri del to) No li agrada el caviar?

Merce' - Molt. (s'adona que Antoni portà el cas empalmat) Ara! Què hi portà a la cara?

Antoni. - (stendre) A la cara? Hi porta pini là da l'alepica
de veure-la aquí... Se'n cauix, oi?

Merce'. - Però vosté, quan està alegre, o enfarina el
nas?

Antoni. - Com dia?... Ah!, ni... res... No té cap importan-
cia... És que m'ha sortit una gra... (no acaba
de dir: "gra". Se'n dona vergonya. Es tren els col-
ros i, mentre dura l'escena, farà tots els possi-
bles per dissimular-se el gra, ara amb un dit, ara
amb la ma sencera.) Però vosté m'estima una
mica, mica, oi? Una miqueta així...

Merce'. - Per què vol que l'estimi? No en té prou amb que

hegi veigut?

Ant. - No ... vull dir: si ... És a dir: no ho sé que vull dir.

Mercé. - Posi's tranquil, i assentís. quantes vegades l'ha fet a aquesta escena?

Ant. - Quina escena?

Mercé. - Aquesta que m'està fent.

Ant. - Mai de la vida! Vosté és la primera dona, la primera passió, la primera que m'ha trastornat, que m'ha fet robar el cap (traurició) i ara que parlem del cap: per què no es trenca el barret?

Mercé. - És que no sé si quedar-me ... A la millor, ~~el~~ el meu marit torna a casa ... Ha dit que avui di-

nava a fora, però vagi a saber... els homes son tan falsos!

Ant. - ! Faciu el favor de no parlar del meu marit. El moment no s'ho porta.

Mercé. - ! Es clar. Però, de totes maneres, existeix el meu marit!
 I que té un pènit! Li el carregués!

Ant. - ! Ah, dolça Merceteta! I que té un deu tenir d'es-
 clara!

Mercé. - ! Ja ho veu

Ant. - ! Dolça, dolça... (li agafa les mans)

Mercé. - ! (baixant els ulls) Estigui!

Ant. - Val que li digui un secret?

Merce! - Digui ...

Ant. - L'estimo!

Merce! - Oh!

Ant. - Ah!

Merce! - Val que li digui un altre secret?

Ant. - Digui!

Merce! - ¿i ni diuè'miu?

Ant. - (tardie) Ha dit: "i ni diuè'miu"! y amb aquesta boqueta que, ai!... Be, fà en parlarè'm després. Seiem a Taula.

(Merce es tren el banc. Ell reguerix pre-
ocupat pel pla del cas. S'asseuen)

Merce'. - ¿Que li fa picar, el cas?

Ant. - No, és que... (transició) He cregut que seria millor
dir-te aquí que no al menjador. Anhi aquesta
banqueta... Fa més intims, oi?

Merce'. - Anhi una mica més d'intimitat, no hi caben
els coberts.

Ant. - Però hi cap el nostre amor, que és immens...
(assenyadant-se el cor) Sent?

Merce'. - ¿Què?

Ant. - El cor com un gat.

(Sona el timbre de la porta).

Merce' - (esverada) Pent?

Ant. - El timbre de la porta.

Merce' - Qui deu haver-hi?

Ant. - No s'espanti. És el vassiller. Li ha encunyat uns gelats.

(Va a obrir. Merce' resta sola uns moments. Antoni reapareix amb una cara d'enterrament)

Merce' - Qui hi ha? Qui passa?

Ant. - ¡Hi ha... hi ha la meua filla!

Mercé - La meua filla! Vosté' no me havia dit mai que fos carat!

Ant. - ¡No en soc pas.

Mercé - ¡Aleshores, vidu?

Ant. - ¡Tampoc.

Mercé - ¡Així encara es més greu. Solter, i amb una filla!

Ant. - ¡Tampoc soc solter, senyora!

Mercé - ~~Com~~ Com sentén això? Que és d'una rassa especial, vosté'?

Ant. - ¡Ca! Soc divorciat. Un matrimoni equivocat. Al cap de quatre mesos; el divorcí. Però ja arbi va haver prou per a que nasqués una filla. La meua viu amb la

sera mare. A mi em ve a veure una vegada cada mes.
 Diguem plegats i passem la tarda junts... ~~Al vespre~~ L'alegria,
~~Melilla~~ l'il·lusió que em feia la visita de vostè, m'ha fet obli-
 dar que avui era el dia assenyalat per la veïa. Son
 al rebedor que s'esperen...

Mercé - Qui?

Ant. - La veïa i el senyor que l'acompanya ^(és) l'advocat de
 la seva mare.

Mercé - Així, doncs, què fem?

Ant. - Que se'js, volne de mi! ... però... calli! Ja ho tinc! Mi-
 raré de convèncer aquest bon senyor que s'entorri la veïa!
 Podem anar a passeig... En aquest temps, dona just de
 passejar... Esperis... Vais a veure si ho arieglo
 (Fa nuntis. Mercé s'aixeca i va a mi -

rar per la porta entre oberta. De
solte fa un gran crit. Ha recollit
el seu marit)

Merce - Oh! Deu del Cel! El meu marit! Estic perduda!

(Cerca on amagar-se i finalment es
decideix per ~~la porta~~ ^{ficar-se damunt d'un paravent,} ~~aportada~~ ^{seu}
en el moment precís que entra Fra-
bel. Es una vena insuportable, mal
educada. Té la rara virtut de
dir coses que impertinències)

Fra bel (que ha entrat corrent, fugint del seu pare) Ellis, Ellis,
ho veus com he entrat?

(entra Antoni, molt enfadat)

Ant. - ¡Mena! Viena aquí, et dic! (mira al seu voltant i queda molt estranyat de no veure ^{Merce} Isabel (eslluc)) An es deu haver ficat?

Isabel - ¡Eis, eis! El papa' està enfadat per que li ha sortit un gra al nas!

Ant. - ¡Surt d'aquí, et dic! Mira que et pegaré!

(entra Ramon)

Ramon - No s'enfadi, sempre boue...

(Antoni empaita la seva filla per l'habilitació)

Isabel - ¡Eis, eis! El papa' té un gra al nas...

Ant. - ¡ Ja veurái ni t'atrapo!

Mou. - Déixi-la estar! Si és una criatura... Eri' bon de fer a aquesta edat...

Ant. - ¡ (ha atrapat Inabell) Fortim d'aquí!

Inabell. - ¡ (s'apena a terra) No me'n vull anar! No me'n vull anar! (es posa a plorar) El papà no m'estima!

Mou. - Déixi-la, home! Quin mal pènit té, vorté! No m'agrada els homes de mal pènit. Ven, jo, sempre tan tranquil.

Ant. - ¡ Oh!, vorté rei. Totes li deuen perdre.

Ramon.- (Confidencial) Lucara que se-u rigui.

Ant.- (Deixa Gabriel i s-acorta a Ramon) Vosté m-han-
ria de fer un favor.

Ramon.- Digui.

Ant.- (Indigui-se-u la meua filla.

Ramon.- ^(Peró) Qu vol que la porti?

Ant.- (Tórni-la a casa la sera mare.

Ramon.- No pot ser. La sera mare és a fora i no torna-
ra' fins al vespre. Per aixó m-ha encomanat que
li acompanyés la meua.

(Fràntel havia agafat unes fiambres de
davant la taula i fugí amb la
boca plena)

Aut. - I de totes maneres, vostè se l'ha not entomar.

Ramon. - Però què vol que en faci d'aquesta criatura?

Aut. - | Què se' jo... vagin al parc, a veure l'elefant...

Ramon. - Ja me'l se' de memòria, l'elefant!

Aut. - | Doncs vagin al moll, a passejar en barca!

Ramon. - Sí, no, que en marejo...

Aut. - | Calli, ja ho tinc! vagin al Transbordador.
(Ramon fa signes negatius amb el cap) C. Fan

bonic! El paisatge; l'innocència de l'horitzó...
Y sobretot, el panorama! No li agradau, a vosté,
els panorames?

Ramon. - Es clar que no agradau! Però no s'alberni, home,
tranquil·litat... Miri-us a mi... Ven? Avui tinc de
dirar al Lluís amb uns clients.

Ant. - Això rai! Endrèqui-se-u la uena a dirar amb
vostés. No menja pas paire...

Ramon. - Y ara, que s'ha regut!

Ant. - Es que... veurá: vosté és un home, oi?

Ramon. - Més aviat més que menys.

Ant. - Doucs li parlaré d'home a home. Tinc una senyora
amagada a casa!

Ramon. - Alsa!

Ant. - Una aventura estupenda, sap? L'aventura de la
meua vida!

Ramon. - Així en diu, ara!

Ant. - És una senyora de molt compromís... una senyora
casada.

Ramon. - Bufa!

Ant. - És la meua gran passió. Una dona ideal. Ah!, si
onté la conegues...

Ramon. - No s'exalti. Tranquil·litat! Bea més que mai. Mí-
nim a mi.

Aut. - (Oh, voste' vai, que no li va ni li ve res! Fa un
any que perseguixo aquesta entrevista... I ara que,
finalment, ella ha vingut, faci's córrer...

Ramon. - Si... sí... I el marit, a la figuera, oi?

Aut. - No em parli del marit! Uix, quina ingúnia...

Ramon. - (mirolat) Ja en són de calrosses, els homes!

Aut. - Què hi farem!

Ramon. - De manera que... una senyora casada! Miri, és
un capritxet, però m'agradaria conèixer la cara
del marit. (Mentres diu això, es mira al mirall i)

(s'acupla la corbata) quin ase per des ser!

Ant. - Vagi a saber... A la millor, és un home de tate prendes.

Ramon. - I ca! Un home que es deixa ensansuar així, és un tauca. A les dones, se les ha de saber donar. Veis, com tinc la de casa... Plló és un anyell.

(A dreta se sent un gran estrepit de plats trencats)

Ant. - Vaja! Aquella criatura ja ha fet un estropici!

Ramon. - Serenitat. No s'exalti. Miri'm a mi...

(Aprènix Trabell, plorant; porta les cara
emmascarada)

Trabell (sanguelotant) bu pensu que he treuent una pilera
de plats...

Ruti. - Vols estar quieta, d'una vegada? (a Raimon) donc,
què: no en pot fer el favor que li demanava?

Raimon. - Tranquil·lit-ziss, però no pot ser. Cèpui'm que
ni no fos aquest compromís del dirar, li parla
amb molt gust. (confidencial) Entre homes, aquests
favors no es poden negar.

(Fa gest d'anar-se'n, i es topa amb Gra-
bel que acaba de descobrir el bancet de Ruti
i l'ultraça triomfalment)

Gabriel. - ¡ Quin bonet més maco! Jo me'l vull quedar.

Ant. - ¡ Deixa'l estar.

(Ramon mira el bonet amb molta atenció)

Ramon. - ¡ A veure, aquest bonet...

Gabriel. - No, no, és maco...

Ant. - ¡ Dona el bonet al reytor, o si no...

(Ramon agafa el bonet)

Ramon. - ¡ És curiós... Diria que l'he vist en alguna altra banda...

Ant. - Possiblement; amb això de les modes, són tots iguals...

Ramon - Diritxa per el couc. (amb un gran crit) i tant com el couc !!

(Ma Gràbel ha trobat el moueder de Mercè i el porta a Ramon)

Gràbel (enygarrada). I així, ah per no ho coneix?

(Ramon va per agafar-lo; Gràbel se l'arranapa al danera i fuig, fent-li balharotes)

Ramon - A veure, aquest moueder!

Graciell. - Li vol que li donis, en- ha de fer un petó!

Ant. - I Neus, et clavaré una scura!

Graciell. - Vull que em faci un petó!

Ramon. - Deira't de tomarsos! (l'empaita)

Graciell. - (fugint) Un petó, un petó...

Ramon. - Virga! Ja te l' fare'...

Ant. - Aya, senyor Ramon, que no son hores de jugar!

(Graciell s'acosta a Ramon, amb el
moneder darrera l'espalla; quan li
ha fet el petó, li entrega. Ramon
queda amb la cara enroscada.
Examina el moneder. Les mans li tremolen?)

Ramon. - (amb un gran crit) Aquí hi ha la mesa d'ora !!

Ant. - ¡ Qué s'empatolla, ara!

Ramon. - (traïfic) Deu que aquí hi ha la mesa d'ora...

Ant. - No és possible....

Ramon. - Sí, que me desgraciat... (es posa a plorar)

Ant. - No s'exalti. Tranquilítzies. Miri'm a mi... hi prometó que aquesta no és la sera neupora.

Ramon. - De debó'?

Ant. - De debó'.

Ramon. - ¿ con ho sap, volé? (para del plorar)

Ant. - El cor me ho diu. (grandiloqüent) & el cor
mai no me repauça!

Ramon. - Sí, quin pes em tres de sobre...

(En aquest moment, Gabriel ha descobert Mercé, & danera el paravent)

Gabriel. - (eujogassada) Elís, elís, aquí hi ha una senyora...

Ant. - Calla, mentidera!

Gabriel. - No, no mentidera, no. Miri senyor Ramon.
(Ramon hi va i mira danera el paravent. Parla, sense que Mercé senti.)

Ramon. - | Tu, aquí?

Merci', (des de darrera el paravent) Sí...

Ramon. - | Què hi fas aquí?

Merci'. - | (igual) Res...

Ramon. - | Surt d'aquí! Suposo que no t'hi vols cas
quedar.

Merci'. + (igual) No...

(Pausa. Merci' surt, amb els ulls baixos. L'ullet llarg. Ningú sap que dir)

Rut. - | (atebalat) Res... Així era de deliós que hi havia la
seua senyora...

Ramon - ¿ Per fida! Qué hi feries aquí? Parla!

Merce - Els que...

Ramon - Calla, calla! No et vull sentir.

Aut. - De manera que vosté... és el marit...

Ramon - Sembla!

Aut. - «ata baladissim» Doucs, miri... els presento la meua filla...

Ramon - La meua filla! Grandíssim poca vergonya! Tera per això que em volia fer anar veure l'elefant del pare?

Aut. - Serenitat. Assosseguis. Miri'm a mi.

Enalcl. -) Hi, ai, que es bonallen! (es hora a plorar)

Aut. - ¡ Calla tú!

Enalcl. f Es que em fa por!

Aut. - ¡ Menjar i calla! (li donca un pollastre sencs. Tra-
bel para de plorar i) fa untes, tot menjant pollastre)

Ramon. + (a Mercé) ¡ i tu, al menys digressis alguna
cosa!

Mercé. - / No sé que dir..

Ramon. - ¡ Calla! No et vull sentir la ven (a Antoni) y
vosté, criminal?

Aut. - ¡ Be, home, compreu'm...

Merce' - ¡ Li', comprem-vo...

Ramon. - ¡ Massa que ho comprene! Li anibo a dir-li que
ni'!... Ara estaria passejant ~~allà~~ amb barca
o mirant el panorama del Transbordador, men-
tres vesaltres...

Aut. - ¡ No s'ho prengui d'aquesta manera... Serenitat... Li
juro que no ha passat res...

Merce' - ¡ No hem tingut temps ni de ~~dir~~ menjar...

Ramon. - ¡ Per fida! Tot ha acabat entre nosaltres!

Merce' - ¡ Això sí que no vull que ho diguis. Sempre t'he

estimats. Encara no fa un moment que ho deia al
senyor. Oi?

Ant. - ~~Se ho pot ben creure~~ És ben veritat.

Ramon. - A veure si em voldràs fer creure que has vingut
aquí per dir a aquest... aventurer, que estaves en-
viada de mi.

Ant. - I per què no? Les dones són tan estranyes!

Ramon. - Ja ho vaig veient, ja.

(Sona el timbre de la porta)

Ant. - Qui deu haver-hi?

Mercè. (a part) Potser una altra filla seva.

Ant. - Sí, calli!

Isabel. - (entrant) Mí, que va bé aixó! Hi ha un home que porta gelats!

Mozo. - (entra, portant una safata amb uns gelats) Més gelats deliciosos, senyors meus. Se'n lleparan els dits.

Ramon. - Per gelats estem, ara!

Mozo. - On els deixo?

Antoni. - Allà on vulteu vulgueu... Al quanta del banc, damunt del piano; on li semblí.

Mozo. - Precisi, senyor, precisi. Un gelat és un gelat i servidor sóc un servidor. Un servidor del gelat és de vostés. I canvi que un fa l'efecte que el

quarto de Bany no és el lloc més apropiat per aquesta mena de conestibles..

Ramon.- Deixi'ls aquí hi vagin.

Mozo.- Efectivament, senyor. Aquesta era la meua intenció. (para els gelats damunt la taula) Nosaltres - i perdavin la confiança - estem tan aversats a anar per les cases, que amb un cop d'ull ens adonem del tot. Ara mateix, veu, estic veient que farig cosa.

Merce'.- Dones per què no se'n va d'una vegada?

Mozo.- Calma, senyora. Li me'n hegués anat amb la precipitació que vosté m'aconseilla no haur-

n'ha tingut temps d'apreciar ~~en~~ tot el seu
 valor la dolça escura que estic presenciant. (Tan-
 famel·lix) Jo, se un sentimental ... El papà (reuya-
 ca a Antoni) ... la mamá (per Isabel·la Mercé) ... la
 veua ... i vosté (per Raimon) ... vosté, a la millor,
 és el padri. Quin cuadro de família! Felat i
 padri per dir-ho! Li tot hom ho pogues dir així...
 (s'eixuga una el·la'primera)

Antoni - Vaja, vaja, bran ... (l'empeny manament cap a
 la porta)

Moxo. - Jo aquesta veua (fa una cançó a Isabel) que deu
 ser l'alegria de la casa ... Oi que sí, meca? El

mateixos ulls que el seu pare... La mateixa boca
de la seva mare...

Ramon. - I de qui, no en té res?

Mozo. - Calli, brauista! Fe, forces extraordinàries, no
rents, maca?

Antoni. - Aya, aya... (P'empeny)

Mozo. - Vaja, salut a tot hour! I per molts anys
puguin fer semblants obres!

(El Mozo fa veure xiculant un
aire d'opéra. Tots els personat-
ges resten un moment silen-
ciosos. Finalment, Ramon,
amb molta energia:)

Ramon. - Be, ¿i que tinc de fer, ara, jo?

Ant. - ¿Que vol que li digui, pobres de mi ... No coue les costums ...

Mercé. - ¡Ai! ~~pobres de mi!~~ y que en soc de despreciada!

Ramon. - ¿Callarás? Doncs ... adulterada!

Frailell. - ¿Que esperem a mengin-ros els pelats?

Ramon. - ¿Peró que tinc de fer, jo? (fenebris) y si us mateix ... que?

Antani. - ¿Y ara, no digui desbarats ...

Ramon. - ¿Doncs me-u varif ... així ... ben digue ... Me-u varif!
(No es mou de lloc)

Traball.- On va, senyor Raimon?

Mercé.- Amb la seva doneta, se-u va... (l'agafa pel braç) No hi tornaré més... Ho he fet per... curio-
sitat... Per que t'estimes massa, ves!

Raimon.- No! Mena-u veig sol. Sol, amb la meua cons-
ciència. Ah!, la consciència...

Antoni.- Si, no és un company molt divertit, que di-
guéssim.

Mercé.- Perdónau-m. No més una mica, mica. Després t'ho
explicaré tot.

Antoni.- I perdóni-la, home! Faci un gest! Tot es
més bonic que fer un gest?

Ramon. - | (amb gran energia) No!

Antoni. - | És el millor que pot fer. Si no, què: el divorci?

Mercè. - | Ja veus quina vida més negra trogimen els pobres divorciats.

Ant. - | Sou més no res, més no ningú.

Mercè. - | No sou ni solters, ni casats, ni vidus

Ramon. - | Més val ser tot això, que no pas una altra cosa.

Mercè. - | Perdona-me! Què faràs si et divorcies? Hauràs de viure sol, com ara aquest...

Ant. - | Un dia es pensarà que ha fet una conquesta, i li portaran la filla a casa...

Merce.- Això mateix: que no hi penses amb la nostra filla?

Ramon.- (es comença a entendre) Més que t'hi, hi penso...

Ant.- Quina vida, la del divorciat! Has de demanar a les amistats que et portin la neu a sucre ~~del~~ d'elefant del pare...

Israel.- Be: que mengem els gelats, sí o no?

Ant.- Tinc una idea: i si ens pudsim tot plegats a dinar, en senyal de pau?

Ramon.- Sí; i jo podria pagar el beure, oi?

Merce'. - No diguis aquestes coses, que fa anys que no
m'agades.

Ant. - Francament, no es pens correcte.

Merce'. - (ofesa) No me l'hauria venuda mai, jo, una
brama d'un just far ... relaxat.

Ant. - Ni jo.

Ramon. - Be: abans de que no em renyen, me'n vaig!

Merce'. - Què què, t'ens vas? (pausa) Què la terra
doneta.

Ramon. - (desolat) És ver que sí.

(Merce' es posa el barret i agafa el
braç de Ramon)

Mercè. - Amb qui estaries ^{millor} que amb mi, digues?

Ramon. - ~~Per ra la primera~~ ~~separ~~ Francament, no em pensava que aquestes coses es resolguessin així.

Ant. - Jo tampoc. Però, en compensació, pot estar content. Tant voste', com jo, hem quedat molt bé.

Ramon. - ¿Vol dir?

Ant. - (Entigui-u separ. Hem demostrat que som tot uns senyors.

Mercè. - « Digues més bé, uns cavallers.

Ant. - « Més refinats.

Mercé. - Nus exquirits.

Ant. - Soluetot, vosté. Quina dignitat!

Ramon. - Gore, vosté es molt amabilell.

Ant. - No es amabilitat, es admiracio sincera.

Trabell. - Lucara no diuen?

Ramon. - Si, uaca, si... (li fa una festa)

Mercé. - (a la veua) Estima forsa al teu papa'...

Ramon. - Y les bandot, eh? (a Mercé) Auen?

Mercé. - Auen. (Fan uns passos) Acomiadat del senyor..

Ramon. - (amb molta dignitat) Passi. ho he.

Ant. - (fent una reverència) Han pres possessió de casa
nova.

(Mercé i Ramon fan unetis.
Pausa llarga)

Frabel. - | Qui? Podem dinar, ara?

Ant. - | Si, maca, si...

Frabel. - | I pui dinar més maca! Xampany i tot!
(s'asseuen a taula)

Tot això ho haves preparat per mi?

Ant. - | És clar. Per mi, si no?

Graciell. - M'estima molt el papà. Quan és tant com
la mami.

(Menjar. Pansa llarga. Antoni
està una mica alestret.)

Graciell. - Escolta, papà: per què estava tan enfadat
aquell menjor?

Antoni. - Menja, mami, menjà... Ja ho sabràs
quan seràs més gran.

T E C O